

— Ану, Петре! скажи що небудь.. Твій язик не любить їрмувати...

— Не можу, братчики....

— А то чому?

— Кашу їм...

— Хибаж не можна їсти і говорити?

— Можна, та не при каші. Каші шкода...

— А хибаж воно як?

— Ов, недотепний! Сказано: мовчи язичку, їсти мепшашку... Значить: балакати будеш, кашу одберуть...

Всі засміяли ся...

— Не бійтесь, не одберуть... Ось ти щонебудь збреди та душу розведи, а ми усі подбаємо, щоби у тебе каша стала ся...

— А знаєте ви, братчики мої любенькі, від чого каша зреча?...

— Від чого?

— Егеж!

Ніхто не відповіда. Кожен задумав ся, яку дати би відовідь, аби і дотепно і не по дурному... Воно щось у тім є, коли Петро таке загадав... То дуже штудерна голова...

— Ніхто не знає?...

— Та від того, що при огні варила ся...

— Овва! Будім то ми сього не знали... то не жадна штука....

— А чогож не сказали, коли знали?

— Воно, братчики, так: я тобі покажу коня та питаю: де кінь, правда, а чому він кінь?

— А може бути й кобила...

— Може, але воно тому кінь, бо має чотири ноги, хвіст, гриву, вуха і можна на ньому сідати...

— Ти щось нині недотепний. Тобі спати хоче ся...

В тій хвилі Павлусь прокинув ся і сів на лежанці.

Того лише ждав Петро Судак, котрий що йно бачав про коня. Він підійшов до хлопця.

— Ти, хлопче, зі Спасівки; се я знаю; та чи знаєш ти Судаків у Спасівці?...

— Як не знати? Се мій рід... Я Павло Судак...